

CARTA DOMINICAL

8 DE SETEMBRE DE 2019

RESSÒ DE LA PARAULA “Dios no se muda”

Déu no dorm ni descansa, no té vacances ni inicia cursos o els acaba, no canvia de domicili ni d'amistats, el seu sí és sempre sí, el seu no és sempre no, les seves paraules i les seves accions romanen idèntiques al llarg del temps, el seu pensament continua idèntic pels segles. El seu ésser consisteix a romandre en el seu amor. Amb llenguatge clàssic “Ell i el seu amor no sols són eterns”, sinó també “sempiterns”.

Amb paraules de Santa Teresa d'Àvila, “Dios no se muda”.

Ens resulta impensable avui, quan els canvis sembla que dominen tota la realitat. Un té la impressió que si no hi ha canvis no hi ha vida. Els canvis interiors, com els estats d'ànim, d'idees i d'afectes, i els canvis exteriors, com les modes, les novetats tecnològiques o culturals i, sobretot, els canvis en l'àmbit de la política. Allò de romandre sona com d'un altre món.

Per sort per a la nostra salvació, Déu no canvia. En quin sentit?

Déu roman en el seu ésser, com una font que mai no s'asseca. La mirada ecològica, espiritual i santa de Sant Francesc d'Assís descobria en el sol la imatge de Déu, origen inesgotable de calor i vida; mentre que la lluna, amb les seves fases, reproduïa la nostra vida, que sempre es va apagant i encenent. Amb el benentès que si alguna vegada la lluna, és a dir, nosaltres, l'Església, arriba a il·luminar i resplendir, és gràcies a la llum constant del sol.

La nostra salvació consisteix precisament en això: que nosaltres estem sotmesos a múltiples canvis, uns de bons i uns altres de dolents, uns que neixen de la nostra llibertat i uns altres que sobrevenen per causes alienes. Però existeix la Bondat que, a més de no esgotar-se, comunica bondat en les nostres vides.

En l'oració dels salms trobem una tornada, la repetició de la qual impressiona i dona idea de la importància que el seu missatge té per a l'orant: ve a ser el motiu central de l'agraïment i la lloança.

“Perdura eternament el seu amor”, repeteix insistentment el qui prega.

Aquesta tornada apareix vinculada a la vida i a la història. El Salm 117(118) és una lloança agraïda, no construït un raonament teològic sobre l'eternitat de Déu, ser suprem, sinó recordant l'experiència que el salmista ha viscut, els problemes i crisis sofertes i l'ajuda que va rebre de Déu. El Salm 135(136), introdueix aquestes mateixes paraules evocant, primer la creació, després la història. Tot el que és i viu, els esdeveniments i les experiències que marquen la vida humana, desperta l'agraïment i la lloança, perquè l'amor i la misericòrdia de Déu no minven, no s'esgoten, continuen vives... perquè nosaltres continuem vivint.

Ser cristià no significa abandonar la vida i la història humana canviant, amb les seves vicissituds, els seus alts i baixos, les seves decepcions i entusiasmes. El cristià viu a fons la història humana, però amb un ull posat en ella i un altre en l'eternitat, un peu fent els passos que demana la vida en el món i un altre peu segur i ferm en la vida eterna, amb un cor exposat als petits amors de la terra i alhora ferm en l'amor inesgotable de Déu.

Si no temem els canvis, si no ens retreuen els fracassos, si no ens enlluernen els èxits, és perquè l'amor etern se'ns dona incansablement, cada dia, a cada moment, com el sol amb la seva llum i escalfor regala vida a la terra..